

Νέα Σελήνη Διδύμων Λονδίνο, 15 Ιουνίου 2026

Anne Woodward

Αγαπητοί Φίλοι, σας καλωσορίζω θερμά στη σημερινή μας συνάντηση της Νέας Σελήνης στο ζώδιο των Διδύμων. Είναι μεγάλη χαρά να μπορούμε να συνεργαζόμαστε και να διαλογιζόμαστε ομαδικά, ενοποιώντας τους στοχασμούς και τη σκέψη μας, για να ενισχύσουμε τα χέρια του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρετών. Η Νέα Σελήνη στους Διδύμους είναι μια σημαντική στιγμή, κατά την οποία μπορούμε να κατανοήσουμε τον *Βασικό Τόνο* των Διδύμων, «*Αναγνωρίζω τον άλλο μου εαυτό μου και στην ελάττωση αυτού του εαυτού αναπτύσσομαι και λάμπω*», ως ένα κάλεσμα για δράση, τόσο για το άτομο όσο και για την ανθρωπότητα.

Οι Δίδυμοι είναι το ζώδιο των δυο αδελφών και της σύνθεσης μεταξύ των αντιθέτων. Μέσω των Διδύμων διδασκόμαστε ότι τα αντίθετα δεν είναι εχθροί, αλλά συνεργάτες στα πλαίσια μιας μεγαλύτερης πραγματικότητας, καθώς η μαγνητική αλληλεπίδραση μεταξύ τους διατηρείται, μετουσιώνοντάς τα τελικά σε μία ενότητα. Η δυαδικότητα πρέπει να υπάρχει, ώστε να καταστεί συνειδητή η ενότητα στον ανθρώπινο νου. Και, όπως εκφράστηκε τόσο όμορφα από τον Θιβετανό στα βιβλία της Αλίκης Μπέιλη,¹ είναι ακριβώς η ένταση μεταξύ των αντιθέτων που παράγει «τη διάλυση της δυαδικότητας σε μια ρευστή σύνθεση», τόσο στο άτομο όσο και στην ανθρωπότητα. Ακριβώς όπως ο Ηρακλής, στο βιβλίο της Αλίκης Μπέιλη «Οι Άθλοι του Ηρακλή», έχουμε την ευκαιρία αυτή τη στιγμή, να: «*συνενώσουμε τους δύο πόλους της ύπαρξής μας και να συντονίσουμε, ή να ενώσουμε, ψυχή και σώμα, έτσι ώστε η δυαδικότητα να δώσει τη θέση της στην ενότητα και να συγχωνευτούν τα ζεύγη των αντιθέτων*».²

Ας συγκεντρώσουμε για λίγο την προσοχή μας σε τρία διακριτά αλλά στενά συνδεδεμένα ζεύγη αντιθέτων: πρώτον, η ψυχή και η προσωπικότητα, δεύτερον, η ανοιχτή δεκτικότητα και η αυτοπροαίρετη κατευθυνόμενη προσήλωση και τρίτον, η χαρά και ο πόνος.

Πρώτον, ο βασικός τόνος των Διδύμων αποτελεί σαφώς την έκφραση μιας αυξανόμενης επίγνωσης της ουσιαστικής δυαδικότητας εντός μας όσο και στην ανθρωπότητα. Η περιγραφόμενη μετατόπιση της ταύτισης του εαυτού από την προσωπικότητα στην ψυχή, μας επιτρέπει να δούμε τη θέληση της διαχωρισμένης προσωπικότητας ως αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή μια πλάνη και μια πηγή αντίστασης και πόνου. Μόλις εγκαταλείψουμε τον εγωιστικό μας έλεγχο και αναγνωρίσουμε την ψυχή ως την αληθινή μας ουσία, το «Εγώ» - η Ψυχή - αρχίζει να «αυξάνει» και να «λάμπει», ενώ η προσωπικότητα μπορεί να αναλάβει τον ενδεικνυόμενο και σημαίνοντα ρόλο της, ως όργανο εκπλήρωσης του Θεϊού Σχεδίου στη γη.

Δεύτερον, κατά τη διάρκεια αυτής της ίδιας διαδικασίας, μπορούμε επίσης να αντιληφθούμε τη συνδυαστική ένωση ανάμεσα στο ζώδιο των Διδύμων (δεκτικότητα και πολλαπλότητα) με το αντίθετό του ζώδιο, του Τοξότη (εστίαση). Για να αποκτήσουμε τα χρυσά μήλα της αληθινής σοφίας, χρειαζόμαστε αυτή την ένωση. Η δεκτικότητα προς τη θεία θέληση θα μας δείξει το δρόμο προς το δέντρο της σοφίας, ωστόσο η εστίαση είναι απαραίτητη για να επιλέξουμε τα συγκεκριμένα μήλα για την εδραίωση του Σχεδίου στη γη. Είναι σαν να μπαίνουμε σε μια βιβλιοθήκη, όπου όλη η γνώση βρίσκεται εν δυνάμει εκεί, αλλά δεν μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα τη βρούμε απλώς τραβώντας τυχαία μερικά βιβλία από τα ράφια. Χρειαζόμαστε έναν συγκεκριμένο σκοπό και τη συλλογή σχετικών πληροφοριών για να μάθουμε το οτιδήποτε.

Τρίτον, υπάρχει πάντα μια ρευστότητα μεταξύ χαράς και πόνου. Και τα δύο είναι δάσκαλοί μας, αλλά δεν πρέπει να προσκολλόμαστε σε κανένα από τα δύο. Η παράδοσή μας στην ψυχή μπορεί να φαίνεται εξαιρετικά τρομακτική και οδυνηρή, όπως περιγράφει ο Άγγλος ποιητής Φράνσις Τόμσον στο σπουδαίο του ποίημα, *The Hound of Heaven* (*Ο Κυνηγός του Ουρανού*), το οποίο ξεκινά με τους στίχους «Τον εγκατέλειψα, μέσα στις νύχτες και τις μέρες». Σε όλο το ποίημα η προσωπικότητα ξεφεύγει από τη Θεία Παρουσία. Περιπλανιέται στον λαβύρινθο της εμπειρίας και καταφεύγει στην απόλαυση, τη φιλοδοξία και τη μνήμη. Ωστόσο, η Ψυχή που την ακολουθεί δεν σταματά ποτέ. Η σχέση είναι, κατά τα φαινόμενα, μια σχέση αντίθεσης: προσωπικότητα και ψυχή, διώκτης και διωκόμενος. Σταδιακά, το ποίημα αποκαλύπτει ότι ο διώκτης δεν είναι μια εξωτερική δύναμη, αλλά η βαθύτερη ταυτότητα του αναζητητή. Όλο το έργο «*The Hound of Heaven*» μπορεί να διαβαστεί μέσα από το πρίσμα των Διδύμων. Η δυαδικότητα χρειάζεται να υπάρχει μέχρις ότου ανατείλει η αναγνώριση. Όταν η προσωπικότητα σταματά να προσκολλάται στην αντίσταση και τον πόνο και παραδίδεται στην ασύλληπτη Θέληση του Θεού, ο διώκτης αποκαλύπτεται ότι δεν είναι παρά ο αληθινός Εαυτός.

Όμως, αυτή η ίδια καταδίωξη μπορεί επίσης να προσφέρει μεγάλες στιγμές χαράς. Εντούτοις, η προσκόλληση σε αυτές είναι επίσης λάθος, όπως περιγράφει ο Γουίλιαμ Μπλέικ στο εξαιρετικά συμπυκνωμένο ποίημά του:

*«Όποιος φυλακίζει κοντά του τη χαρά,
καταστρέφει την φτερωτή της ζωή.
Μα όποιος φιλά τη χαρά καθώς αυτή πετά,
ζει στην ανατολή της αιωνιότητας».*

Με άλλα λόγια, ο εμποτισμός της προσωπικότητας από την ψυχή μπορεί να είναι μια μακρά και οδυνηρή διαδικασία ή ένα χαρούμενο και πολύ πιο σύντομο ταξίδι, υπό την προϋπόθεση ότι δεν προσκολλόμαστε ούτε στον πόνο ούτε στη χαρά. Στους περισσότερους από εμάς, καθώς και στην ανθρωπότητα, και οι δύο αυτές διαδικασίες βαίνουν ταυτόχρονα.

Υπάρχει μια συγκινητική στιγμή στα κατά Ιωάννην Πάθη του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ, όπου όλα αυτά τα ζεύγη των αντιθέτων αποτυπώνονται εξάισια. Αμέσως μετά τη θλιβερή στιγμή της σύλληψης του Ιησού, ακούμε μια εξαιρετικά χαρούμενη άρια για φωνή σοπράνο: «*Ich folge dir gleichfalls*» — «Σε ακολουθώ κι εγώ» — στην οποία η ψυχή εκφράζει την επιθυμία της να ακολουθήσει τον Ιησού άνευ όρων, όπως ακριβώς

είχε ορκιστεί να κάνει λίγο πρωτότερα ο μαθητής Πέτρος. Η μουσική, για δύο φλάουτα και μπάσο κοντίνουο, κινείται με χαρά και χάρη, προσκαλώντας τη σοπράνο, που αντιπροσωπεύει μία από τις φωνές της ανθρωπότητας, να ακολουθήσει. Το εγώ, έχοντας ακούσει το κάλεσμα της Ψυχής, ξεκινά το ταξίδι του δια μέσου της γέφυρας. Δεν πρόκειται όμως απλά για μια παθητική αφοσίωση και παράδοση. Το κομμάτι εκφράζει μια έντονα ανθρώπινη έκκληση, προτρέποντας την ψυχή να μην σταματήσει ποτέ να διαμορφώνει, να ωθεί και να διορθώνει την προσωπικότητα. Στη συνέχεια, ο μαθητής Πέτρος γίνεται ο κεντρικός χαρακτήρας της δυαδικότητας. Ο Πέτρος είναι ένας αφοσιωμένος και αποφασισμένος μαθητής, έτοιμος για μάχη, έχοντας ορκιστεί απόλυτη πίστη. Όταν όμως η προσωπικότητά του κατακλύζεται από υπαρξιακό φόβο, ο Πέτρος αρνείται τον Δάσκαλό του τρις. Η πίστη και ο φόβος, το θάρρος και η αδυναμία συνυπάρχουν μέσα του. Ο συνδυασμός αυτών των δύο ανθρώπινων φωνών από τον Μπαχ, του Πέτρου και της σοπράνο, υποδηλώνει ότι η καλή θέληση και το θάρρος δεν αρκούν. Δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Δάσκαλο μόνο με παθιασμένη αποφασιστικότητα· χρειαζόμαστε τη βοήθεια της ψυχής και, ως εκ τούτου, χρειαζόμαστε μια ανοιχτή δεκτικότητα του νου προς τις θείες ενέργειες.

Μπορούμε, αυτή την ώρα, να θεωρήσουμε τον Πέτρο ως εκπρόσωπο της ανθρωπότητας, καθώς στέκει ανάμεσα στα ζεύγη των αντιθέτων. Είναι ο αναζητητής που αγαπά την ψυχή, αλλά παραμένει δέσμιος της γοητείας. Η άρνησή του δεν συνιστά μόνο αποτυχία, αλλά και αποκάλυψη. Καθώς σβήνει η εικόνα που έχει για τον εαυτό του ως γενναιόψυχου και ισχυρού, αναδύεται η ταπεινότητα. Η ψεύτικη βεβαιότητα πρέπει να υποχωρήσει προτού μπορέσει να γεννηθεί η αληθινή πνευματική σταθερότητα.

Τα λόγια της σοπράνο αποκτούν μεγαλύτερο βάθος όταν ακουστούν εκ παραλλήλου με την άρνηση του Πέτρου. Ο μαθητής ακολουθεί, σκοντάφτει, αλλά δεν σταματά να ακολουθεί. Ο κατώτερος εαυτός εξασθενεί μέσα από τις επαναλαμβανόμενες αναμετρήσεις με τα ίδια του τα όρια. Κάθε αποτυχία, εφόσον κατανοηθεί ορθά, προσφέρει υλικό για φώτιση και χαρά. Και ο Πέτρος, αφού πέρασε μέσα από την άρνηση και την απόγνωση, κατέληξε να γίνει η “πέτρα” – ο βράχος – του Χριστιανισμού.

Φαίνεται ότι η ανθρωπότητα, με όλες τις αντιφάσεις της, μιας ευρύτερα αναδύομενης καλής θέλησης και συμπερίληψης ενάντια στη σκλήρυνσή της μέσα στον υλισμό και την ιδιοτέλεια, βρίσκεται πλέον στην ίδια ατραπό που έπρεπε να ακολουθήσει ο Πέτρος. Η ανθρωπότητα επιθυμεί ειλικρινά να ακολουθήσει το ανώτερο όραμα. Μιλάμε για ειρήνη, για δικαιοσύνη και συνεργασία, κι εντούτοις όταν αναδύεται ο φόβος καταφεύγουμε στην επιθετικότητα, στην αμυντική στάση και τον διαχωρισμό. Εξάπαντος, θα πρέπει να επικαλεστεί η ανθρωπότητα επιτακτικά τη συλλογική της ψυχή και την Χριστική ενέργεια της Αγάπης-Σοφίας για καθοδήγηση.

Ας προχωρήσουμε τώρα στον διαλογισμό μας.

¹ Ιδίως τα βιβλία *Εσωτερική Αστρολογία* (σ. 347) και *Οι Άθλοι του Ηρακλή*.

² *Οι Άθλοι του Ηρακλή*, σ. 60.